

Qüestió d'equilibri

LLUÍS VILALTA URREA
PSICÒLEG, TERAPEUTA
FAMILIAR SISTÈMIC I COACH

Aquest mes toca parlar de la tercera llei que regeix els destins familiars: el principi d'equilibri entre el donar i el rebre.

La salut en una relació es manté gràcies a un bon equilibri entre el que es dona i el que es pren. El donar i rebre entre pares i fill és diferent al donar i rebre en una relació de parella. Les generacions anteriors donen a les posteriors. El fills mai poden compensar tot el que han rebut dels pares. Intentar-ho és trencar el flux natural de la vida. El cel dóna aigua i la terra la rep. Amb aquesta aigua la terra esdevé fèrtil i genera vida. Mai la terra no li donarà aigua al cel, ja que la seva missió es absorbir-la, perquè pugui ser aprofitada al servei de la vida. El deute que assumeixen els fills es compensa donant als propis descendents o a la comunitat. Equilibrar el deute amb els pares és impossible, perquè d'ells hem rebut allò més gran: la vida.

Però en l'àmbit d'una parella la relació és entre iguals. Ambdós donen i ambdós prenen. Si no hi ha compensació, es produeix un desequilibri, i pot passar que aquesta descompensació s'intenti equilibrar reclamant

un plus d'estima o d'atenció als fills. En aquest cas també el desordre es manté i creix. Encara que costi creure, un fill pot emmalaltir o no tenir èxit a la vida per amor als pares o a algun d'ells. El fill pot malgastar les seves forces intentant resoldre els problemes dels pares en lloc de invertir-les en el seu projecte de vida.

La salut en la relació conjugal s'aconsegueix quan ambdós membres de la parella sumen sempre una mica més, oferint a l'altre una mica més del que ha rebut. Això enforteix els vincles afectius. En canvi, quan un dóna més que l'altre i aquesta situació es manté en el temps, l'equilibri es trenca i es posa en perill la relació. En el

manteniment d'aquest equilibri la responsabilitat sempre és comuna, tant per excés com per defecte. Qui rep menys va engreixant el deute respecte l'altre, i arriba un moment que, davant la impossibilitat de compensar el deute, el deutor s'estima més deixar la relació.

El dany rebut també s'ha de compensar, però ocasionant-ne menys. Així es deixa oberta la porta a la gratitud i el sistema s'equilibra. Quan el dany no es compensa apareix la culpa i l'afany de venjança. Sovint aquesta emoció inconscient es traspassa a generacions posteriors: fills o nets expiaran la culpa tornant-se víctimes o encarnaran la venjança esdevenint perpetradors.

TALLER D'EDUCACIÓ PARENTAL

Dissabte 17 de febrer, a les 10 h., al Centre Cívic el Gorg, de St Vicenç de Montalt. Per aprofundir encara més en el tema.
www.espaisistemic.net